

A King-klub kiállítása

Egy klubkiállítás mindig sok nehézséggel jár, jóval többel, mint az egyesületi kiállítások tervezése és megrendezése. Az egyesület tagsága általában közös ügynek tartja a kiállítást. Közülük legalábbis azok, akik szívügyüknek tekintik a rendezvényt, s egymáshoz közel lakván, együttes munkájuk könnyebben szervezhető. A fajtaklub tagsága ezzel szemben az ország különböző tájairól rekrutálódik, s ennél fogva a tagok nehezen érhetők el közös vállalkozás végrehajtására, több napig tartó közös munkára, vagy egyáltalán nem, vagy legalábbis nagyon nehezen szervezhető. Ilyen körülmények között őszinte elismeréssel kell adóznunk azoknak a keveseknek, akik ezt a kiállítást előkészítették, megrendezték, kulturált körülményeket teremtve a King galambok tenyésztőinek, de legalábbis azok egy részének, állományuk legjobbainak bemutatásához.

A szövetség pinchelyisége alkalmas lehetőség bemutatásának megtartására. Elég tágas, közvetlenül a szervezés központjában van. Jó megoldás 50–80 galamb levegős elhelyezésére, bemutatására, sőt továbbképzéssel, előadással egybekötött tanulmányozására is, a hazai King tenyésztést azonban egy, a szűk keretek miatt 130 fölé nem emelhető kiállítás a lehető legjobb és legszebb megrendezés ellenére sem reprezentálhatja megfelelően.

A leírt gondolatok előrevetítése nem kívánja és nem is tudná csökkenteni azoknak az érdemeit, akik nagyrészt magukra hagyatva, az adott kereteket így és ilyen értékes tartalommal töltötték meg.

November 5-én délután 17 órakor 31 fehér, 18 ezüst, 16 kék, 48 sárga, 13 vörös, 3 fekete és egy kovácsoltkék King példány várta a minősítést. Egy fajtaból 100 vagy annál több galambot egyszerre minősíteni nem kis feladat, az ehhez szükséges megfontolás, a nyugodt disztingválás időt és nyugalmat igényel. Igen, de akkor nem 17 óra után kell elkezdeni a bírálatot.

Az első futólagos áttekintés azért már az elején sok mindenben eligazított. Mindenek előtt a fejforma és magasság, a tollazat feszessége és a lábak állása azok a szempontok, amelyekre a közeli jövő tenyésztőinek és bírálóinak egyaránt nagyon oda kell figyelniük.

Emlékszem azokra az eredeti amerikai galambokra, amelyeket e fajta legnagyobb hazai importőre, *Körmeny László*, annak idején úgy 7–8 évvel ezelőtt, országos kiállításainkon bemutatott. Hová tűntek az azokhoz hasonlóan széles homlokú példányok? Ma alig találni a kiállításokon olyan Kingeket, amelyeket a fejük miatt ne lehetne, vagy helyesebben, ne kellene megbüntetni, akár 3–4 pont levonásával is.

A fajtaleírás szerint „a fej mérsékelten nagy és széles”. Itt elsősorban a „széles” jelzőt húznám alá. *Müller Erich*, a fajta egyik legjobb európai ismerője és tenyésztője, nálunk is ismert könyvének 36–37-ik oldalán ezt írja: „A fejnek feltétlenül jól kiemelkedő homlokúnak kell lennie, amely szépen kerekített és folyamatosan, a tarkó kiemelkedése nélkül megy át a nyakba”.

Sajnos, a mostanában látott és az általunk tenyésztett galambok jó részének vagy túl kicsi vagy lapos, húzott a feje, nincs a csórtótól szépen emelkedő, széles és domború, a fejtetőhöz és azon át a tarkóhoz töretlen ívben csatlakozó homloka.

Ezt találtam most is nagy általánosságban. Néhányat azért a nagy többségből hadó emeljek ki. Az 1-es ketrecben egy fiatal fehér hím (*Asztalos István*), a 35-ösben egy ezüst hím (*Brudás János*), a 115-ösben egy vörös hím, talán a legarányosabb és a legszebb ívelt fejű (*Bencsik Gábor*) és a 127-es ketrecben egy fekete hím (*Berényi István*) emlékeztettek a fentebb említettekre. Nem azt jelenti ez, hogy a többinél mindnél súlyos hibák voltak, csak azt, hogy javítani való mind-egyiknél akadt.

A lábak állása a katalógus címloldalán látható ideálrajz szerint, meg a fajtaleírás szerint is, természetesen

függőleges, a lábszár meghosszabbított vonala merőleges a talajra, felfelé vezetve pedig a hátat ott metszi, ahol a széles alapú nyak hátsó éle ívelten megy át a hátba. Ebben a vonatkozásban nagyon sok madarunk — a kiállítottak nagy része is — elmarasztalandó.

A tollazat és a fajtaleírás szerint „sűrűn tömött, a galamb kézbe vételekor érezhető annak rugalmassága, szorosan testhez simul. A lábak és a kloaka közötti úgynevezett fenéktollak is jól felfeksznek. A *Müller* könyvben ez áll erre vonatkozóan: „jól ráfekszik a testre, de mégsem feszes, nem kölcsönöz a madárnak valami kemény vonalat. A fenéktollak jól felsimulnak”.

E tekintetben sokkal jobb a helyzet, mint a pár évvel ezelőtt volt. Bizonyára a tenyésztőtársak is emlékeznek azokra a madarakra, amelyeknek a magassága a lábak előtt jóval nagyobb volt, mint azok mögött, ahol a tollak szinte a földreig lecsüngtek.

Annak a tudatában írom mindezeket, hogy a magam galambjait sem tekintem kivételnek. Általános és mégis konkrét mondanivaló ez, amely a kiállított madarakat nézve, majd utóbb rájuk gondolva merült fel bennem, s egyben talán a végzett bírálatot is indokolja. Megkönnyítené és a valósághoz közelebb vinné a bírálatot, illetve sok tévedést kizárna, ha nem fáradt maradatok kellene este 8–10 óra között szemlélni. Amelyik a ketrecezh hamarabb hozzászokik — mert állt már ott vagy mert nyugodtabb természetű — előnyben van azokkal szemben, amelyek idegenül, félve, stressz-hatás alatt, vagy 8–10, esetleg annál is több órás utazás után, fáradtan, a megszozott éjszakai pihenésre várva állnak, esetleg már ülnek a ketrecekhben. Ezért is más a következő napi helyzet, s ebből adódnak a félreértések. Feltétlenül kellene néhány óra vagy egyetlen éjszaka ahhoz, hogy a kiállított galambok valamennyire megszokják merőben új környezetüket.

A sort a fehérek nyitották meg. A fajta eredetileg egyetlen színéből 12 tenyésztő 31 galambja állt a ketrecekhben. Bár kisszámú kiállító által bemutatott, viszonylag kevés galamb jó átlagot képviselt, messze elmaradt attól a nívótól, amelyen ez a színváltozat hazai viszonylatban áll.

A legutóbbi években úgy tűnt, hogy a fehérek kevésbé érdeklik a tenyésztőket, mint korábban, 8–10 évvel ezelőtt. Ennek megfelelően a minőségben is visszaesés mutatkozott. Most azonban mintha újabb nekilendülés jeleit lehetett volna látni. Feszesebb lett a tollazat, javult a szembőr színe, testmagasság tekintetében mindegyik kiállított állat megfelelt, és a többség esetében a test mélysége illetve a lábak magassága tekintetében sem mutatkozott nagyobb hiba. A lábak látható részének állására azonban feltétlenül figyelniük kell.

Nagyon szép volt az *Asztalos István* és *Nagy Jenő* által bemutatott egy-egy fiatal hím, valamint a *Homoki Vilmos* által kiállított formás tojó. A 22-es ketrecben egy már idősebb hím csak a korával járó testmagasságával, robosztusabb megjelenésével emelkedett a többiek fölé.

A bemutató legkiegyensúlyozottabb kollekcióját a szalagos ezüstök alkották. A győztes kiválasztása ennek ellenére sem jelentett nehézséget. Ezt a címet *Patek Károly* tojója viselte. *Brudás János* hím példánya valamennyi felvonultatott példánynál szebb fejével, *Harangozó Imre* galambja összbnyomás alapján, szinte megközelítette a fajtaideált.

A kékék közül *Patek Károly* hím és *Rép László* fiatal tojó példánya tetszettek a legjobban. Kívülük *Budafoki Gyula* és *Harangozó Imre* állított még ki kiváló példányokat.

Az ezüstöket és a kékéket általánosságban jellemezte a feszes és mégis puha tollazat. Ugyancsak érdemük volt a mély és széles állás.